

متن پرسش

سلام و عرض ادب: احساس می‌کنم خدا خیلی از من بدش میاد و من رو لایق نمیدونه و از من «نامیده». «خدا» از من ناامیده. البته خیلی بهم لطف داره و خیلی اوقات حس معنوی و ادراکات معنوی دارم. چون لطف خدا شامل همه میشه. ولی حس می‌کنم دیگه هیچ امیدی بهم نداره و برای همیشه رانده شده هستم. من ناامید نیستم و این حس باعث نمیشه تلاش نکنم. یعنی همه چیز سر جای خودش. ولی خب بدجوری به قلبم افتاده که دیگه کاملاً رانده شدم از درگاه او. مثل شیطان که دیگه نمیتونه برگرده و «خدا بهش امیدوار نیست». به نظر میاد خدا چیزی از من میدونه که ازم ناامیده. که اون چیز رو یا خودم نمیدونم چیه یا میدونم ولی کوچیک می‌شمارم. و مثل شیطان، نفسم طوری تعین گرفته که هیچ راهی ندارم. دلایل متعددی هم داره این حس. شما تایید می‌کنید؟ با این درکم چه مواجهه ای داشته باشم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: به هیچ وجه چنین نیست. خدایی که در اوج رحمت است به هیچ وجه بر مخلوق خود بی‌توجهی نمی‌کند. «قُلْ يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ أَسْرَفُوا عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ الذُّنُوبَ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْغَفُورُ الرَّحِيمُ» بگو: ای بندگان من که [با ارتکاب گناه] بر خود زیاده روی کردید! از رحمت خدا نومید نشوید، یقیناً خدا همه گناهان را می‌آمرزد؛ زیرا او بسیار آمرزنده و مهربان است؛ در ضمن سری به سؤال و جواب شماره ۳۶۲۵۷ بزنید. مهم آن است که راه انس با خداوند را از طریق معارف عالیه مانند «معرفت نفس» طی کنیم. و البته به نتایج مورد پذیرش جان خود می‌رسیم. موفق باشید